

[Behnke]

bejdsløshed, vi har et asocialt højt skattetryk, vi har en børne- og børnebørnsfjendsk stor gæld, vi har et urimelig stort offentligt forbrug, og vi har en ulykkelig befolkning, der er desillusioneret og har svært ved at finde hoved og hale på det politisk-taktiske spil, der føres her i huset.

De mange problemer løses desværre langtfra med vedtagelsen af 1990-finansloven. Det finanslovsforlig, som er indgået mellem regeringen og Fremskridtspartiet, markerer et lille, men meget vigtigt skridt i den rigtige retning, hverken mere eller mindre.

Hvis vi ser lidt på skatteområdet, må vi sige, at den reduktion af selskabsskatten, som bliver vedtaget, og som forhåbentlig kommer til at virke allerede fra 1. januar, selvfølgelig er et godt og fornuftigt skridt i den rigtige retning. Men ret skal jo være ret: Selskabsskatten blev netop forhøjet fra 40 til 50 pct. under en borgerlig regering, og nu går vi så tilbage fra 50 til de 40 pct.

Da selskabsskatten i sin tid blev forhøjet til 50 pct., var det med Fremskridtspartiets stemmer imod. Nu er vi glade for at kunne medvirke til at få selskabsskatten tilbage til 40 pct.

Men hvis Danmark for alvor skal blive Europas Hongkong, stedet, hvor virksomheder vil stå i kø for at få lov til at starte deres virksomheder samt have deres hovedkontorer osv., skal vi væsentligt længere ned end de 40 pct. for at kunne konkurrere med de andre EF-lande.

Der er som bekendt mange andre EF-lande, der har en lavere selskabsskat end 40 pct.

Der er enighed om, at vi skal have lempet de såkaldte grænsehandelsfølsomme varer med 1,7 mia. kr., en absolut god og fornuftig ting, som vi selvfølgelig bakker fuldstændig op. Men det er ikke nok. Ved at lempe de grænsehandelsfølsomme varer med de nævnte 1,7 mia. kr. er problemerne langtfra løst. Med en effektivisering af EF's indre marked med alt hvad deraf følger af godt og ondt vil der stadig væk være i massevis af punktafgifter, som vi får store problemer med.

Fremskridtspartiet forsøgte, som jeg nævnte i går under behandlingen af ændringsforslagene, i forhandlingerne at overbevise regeringen om, at det ville være en god idé at lempe på boligopvarmningsafgifterne. Det var regeringen ikke indstillet på i dette efterår. Men jeg er overbevist om, at man inden realiseringen af EF's indre marked fra 1. januar 1993 vil være tvunget til også at tage stilling til en reduktion

af boligopvarmningsafgifterne. Vi kan ikke leve med så stort et afgiftsspænd i forhold til de andre EF-lande.

Så lykkedes det endelig langt om længe at få benzinafgifterne sat ned. Der har jo nærmest i 3/4 år været enighed i Folketinget om, at benzinafgifterne bør nedsættes. Alle er klar over, at det afgiftsspænd, der er i forhold til specielt Vesttyskland, er så ødelæggende for al detailhandel i det midt- og sydjyske område, at benzinafgiften for længst burde have været sat ned.

Vi er selvfølgelig ikke særlig stolte over, at det sker i kombination med en forhøjelse af vægtafgiften. Det, vi så til gengæld er en lille smule tilfredse med, er, at forhøjelsen af vægtafgiften da i hvert fald ikke blev på de bebudede 80 pct., men »kun« på 55 pct.

Som jeg også nævnte i går, har vi fået det indtryk, at regeringen har bevægelsesfrihed, når det gælder 22 pct.s-statsskatten, og bevægelsesfrihed, når det gælder forhøjelse af den skattefri bundgrænse. Derfor må de to lempelser i personskatten være målet næste gang, og det behøver ikke først at være i oktober-november 1990.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at opfordre regeringen til, at forhandlingerne om reduktion af personskatterne starter så hurtigt som muligt, gerne allerede i foråret, sådan at vi ikke skal have et langt 1990 med usikkerhed og så først i de sidste få måneder før årsskiftet 1990-1991 får en politisk afklaring.

Der er ingen tvivl om, at det har haft opsættende virkning for mange erhvervsinitiativer, at 1989 politisk har været så rodet, som tilfældet er. Alt for mange virksomheder har været usikre på, hvad 1990 ville bringe, og det har været en udskydende faktor for mangt et initiativ. Det samme må ikke ske i 1990.

Der er et yderligere punkt, jeg føler anledning til at nævne, og det er rentefradragsretten. Den blev desværre nævnt både i regeringens plan fra maj måned og Socialdemokratiets Gang i 90'erne fra april måned. Det, der trøster os mest, er, at skatteministeren har sagt, at så længe han sidder, så sker der ikke yderligere udhuling af rentefradragsretten. Vi kan så kun benytte lejligheden til at udtrykke håbet om, at den nuværende skatteminister bliver siddende længe, så vi ikke får udhulet rentefradragsretten.

De initiativer, der tages i denne uge vedrørende tvangsauktioner, er et lille og vigtigt